

HỒI 556

Đột Quyết Hùng Sư

“Keng! Keng! Keng!”

Từ trong Long Tuyền thành tiếng chuông đồng loạt giống giả vang lên từ tòa lầu trong cung nội và trên bốn cửa thành. Tiếng chuông du dương như ẩn hàm ý vị bi tráng, hoang lương, đó là tiếng chuông để truy điệu Bái Tử Đình đã băng hà, giống lên đúng bốn mươi chín hồi mới ngừng lại.

Hòa lẫn trong không khí trang nghiêm của tiếng chuông tang, xe tang chở di hài Bái Tử Đình tự sát do tám chiến mã kéo từ từ đi ra, trước sau có hơn trăm quân cấm vệ đi theo hộ vệ linh cữu, lễ bước chân nặng nề ra khỏi Chu Tước đại môn, tiến vào Chu Tước đại nhai hướng đến phía cửa phía nam thành.

Hai bên có vô số quân lính và thường dân đứng đưa tiễn, khóc lóc vang trời vừa thương tiếc cho kết cục thê thảm của người lãnh tụ nắm giữ tương lai và hy vọng của bọn họ, vừa khóc than cho số phận bi thảm sắp bị diệt vong của bộ tộc mình.

Tiếng chuông đượm màu tang tóc tuy không thể át được tiếng trống trận bên ngoài thành, nhưng lại là thanh âm thể hiện sự tử vong, chẳng ăn khớp gì với tiếng trống trận đầy sát phạt, làm sát khí trong tiếng trống giảm sút rất nhiều. Tiếng trống trận đột nhiên dừng lại, chỉ còn tiếng chuông ngân vang giữa đất trời bao la trong ngoài thành giữa đêm tối.

Đội quân tiên phong của Đột Quyết dừng lại cách cửa nam thành chừng hơn nghìn bước, lập thành trận thế nhưng không áp sát tới nữa.

Cửa nam mở rộng, ánh lửa cháy bùng bùng trên Đẳng tháp đại biểu cho sự vinh nhục của Long Tuyền chiếu xuống cửa thành sáng như ban ngày, dường như dưới sự cảm nhiễm âm hưởng của tiếng chuông, phía sau ánh lửa huy hoàng lại lan tỏa một bầu không khí thê lương.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Tổng Sư Đạo và toàn thể tướng lĩnh Long Tuyền tụ tập bên ngoài cửa nam, im lặng chờ đón xe tang tiến đến.

Bọn Tôn Sương Hoa, Khách Tố Biệt không ai rơi lệ, tiếng chuông tang đã biến nỗi khuất nhục và bi phần thành sức mạnh, không có ai trong lúc này muốn lộ vẻ nhu nhược trước địch nhân.

Đây chính là Khấu Trọng dùng tâm lý chiến đối lại tâm lý chiến, cử hành tang lễ Bái Tử Đình một cách kỳ dị để thống nhất tinh thần, tình cảm của toàn thể quân dân Long Tuyền, biến Túc Mạt chiến sĩ trở thành một đoàn ai binh thống nhất khiến kẻ địch không dám khinh thường, muốn cho Hiệt Lợi biết Túc Mạt tộc sẽ chiến đấu cho tới chiến sĩ cuối cùng, tuyệt đối không đầu hàng nếu điều kiện đầu hàng không thể chấp nhận được.

Xe tang lăn bánh qua một đoạn đường dài dưới cổng thành rồi dừng lại bên ngoài cửa Nam.

“Keng! Keng! Keng!”

Khi đánh đến hồi thứ bốn chín, tiếng chuông dứt hẳn, lòng người trầm xuống vô cùng nặng nề.

Người đánh xe tang rời chỗ nhường cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thay thế.

Khách Tố Biệt hô lớn: “Cung kính tống tiễn Đại vương!”

Toàn thể tướng sĩ lập tức quỳ xuống, luồng lệ nóng cuối cùng cũng không kìm lại được nữa, ròng rọc tuôn rơi. Những giọt lệ đau khổ thể hiện mối oán hận và khuất nhục vô bờ.

Khấu Trọng vung roi veo veo rồi quất nhẹ vào mông ngựa. Chiến mã hí vang, kéo xe tang chậm chậm tiến vào địch trận.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, trong lòng chua xót, thở dài: “Lúc này ta thực sự không nắm chắc chút nào. Lăng thiếu gia nghĩ sao?”

Tiếng tù và phía trận địch vang lên. Hốt nhiên gần nghìn kỵ mã như một cơn lốc âm ầm phóng tới xe tang của hai gã, biểu lộ một uy thế kinh nhân, xô lệch cả trời đất.

Từ Tử Lăng lại như không hề nhìn thấy, cười khổ: “Trận chiến này, Hiệt Lợi đã có chuẩn bị sẵn sàng mới đến, vì thế tuyệt sẽ không trở về tay trắng. Đàm phán sẽ vô cùng khó khăn, nhưng Đại Tộ Vinh khả năng là mấu chốt trong cuộc đàm phán này.”

Tiếng ngựa hí vang trời. Các chiến sĩ Đột Quyết đi đầu biểu diễn tuyệt kỹ điều khiển ái mã, đồng thời ghìm cương đứng lại. Chiến mã chồm bốn vó lên, hệt như cơn sóng quét qua thảo nguyên, sau đó tản ra hai bên. Kỹ thuật tuyệt đối tinh diệu, trận thế vô cùng hoàn mỹ làm mọi người thán phục không ngớt.

Đội quân cùng tướng sĩ Túc Mạt, Bạt Phong Hàn, Tổng Sư Đạo rút vào phía sau trong thành, đóng chặt cửa lại.

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên hai bên xe tang. Hai cánh quân kỵ mã mỗi bên khoảng nghìn người từ hai phía ầm ầm tiến lại tưởng chừng muốn nghiền nát cả người lẫn xe. Chiến mã kéo xe kinh hoảng lồng lộn làm Khấu Trọng điều khiển vô cùng cực nhọc.

Khấu Trọng gần giọng: "Tên tiểu tử Đột Lợi thật không một chút nghĩa khí. Khi bọn ta cần hấn nhất thì hấn lại trốn kỹ. Tổ bà nó!"

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Hắn cũng có nỗi khó của hắn. Lãnh tụ của xã hội bộ lạc của đại thảo nguyên không giống với hoàng đế của Trung thổ, do vậy cần phải nghe theo ý kiến của các tù trưởng khác."

Hai cánh kỵ binh Đột Quyết áp sát hai bên, cách còn chừng một trượng như sắp đâm sầm vào xe tang, thì bỗng nhiên mỗi cánh lại chia thành hai đội, lượn vòng, rẽ qua trước và sau xe tang băng nhanh.

Một khắc sau, kỵ binh mất dạng.

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ nói: "Bọn ta dù có luyện đến mười kiếp cũng không thể tạo ra được một đội kỵ binh lợi hại thế này. Tuy biết rõ là bọn chúng chỉ điều võ thị uy nhưng ta vẫn còn thấy sợ đến toát mồ hôi lạnh!"

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn ra phía trước, trầm giọng nói: "Đến rồi!"

Đội kỵ binh Đột Quyết xuất hiện đặc kín trên ngọn đồi có cắm Hãn kỳ, từ trên cao tràn về phía hai gã ầm ầm như thác đổ, khiến hai gã nghĩ đến nếu ở Trung thổ không có thành trì kiên cố thì đã sớm bị gót sắt của kỵ binh Đột Quyết đạp thành bình địa rồi.

Khi hai gã còn đang giật mình kinh sợ thì trước sau, phải trái đã tràn ngập kỵ binh Đột Quyết hùng dũng, tựa như ngọn sóng cuồng nộ nhấn chìm bình nguyên xung quanh bọn họ.

Hai tên lính Đột Quyết tóm lấy dây cương của hai con ngựa đang kéo xe tang, dẫn xe tang tiến lên phía trước. Dịch nhân sĩ khí hùng hực, người nào người nấy tinh thần dâng cao, song mục lộ hung quang nhìn Khấu Từ như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nếu đối phương động thủ, cho dù võ công hai gã có cao hơn nữa cũng cầm chắc cái chết, không phải nghi ngờ.

Trong vòng vây của hàng ngàn chiến binh Đột Quyết, xe tang không ngừng tăng tốc vòng qua ngọn đồi, hiện ra một khu doanh trại rộng lớn vây quanh một khu đất trống, nơi

đó có hơn nghìn binh sĩ đang tụ tập. Cuối bãi đất trống bày hơn mười bia tập bắn. Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi và hơn hai mươi tướng lĩnh Đột Quyết được các thân binh bảo vệ đang đứng bắn tên. Không thấy Khả Đạt Chí và Hương tiểu tử ở đâu cả.

Hai gã nhìn thấy quang cảnh như vậy, biết ngay là không ổn. Đối phương đúng là đang cười nói dụng binh, chiếm vững thượng phong. Bọn gã lại phải hiển di thể Bái Tử Đình để cầu hòa, thế cao thấp thế nào chỉ nhìn qua đã thấy rõ.

“Soạt!”

Hiệt Lợi kéo căng dây cung, cương tiễn phát ra. Mũi tên phóng qua cự ly hơn năm trăm bước cắm phập vào hồng tâm. Lập tức hơn vạn chiến sĩ xung quanh đồng thanh hò reo trợ oai chấn động cả một vùng. Ánh lửa chiếu cả khu vực núi non đỏ rực, ẩn chứa không khí khẩn trương trước khi đại chiến bắt đầu, chỉ cần một kích thích nhỏ là bộc phát, làm người người nhiệt huyết sôi sục.

Xe tang dừng lại.

Hiệt Lợi trù trù chưa muốn dứt, giao cây đại cung cho thủ hạ, vẫy tay gọi hai người: “Thiếu soái, Tử Lăng mời qua đây.”

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Hơn mười mũi tên do chúng tướng bắn ra, đều trúng vào hồng tâm lại làm phát khởi một trận reo hò đến động trời.

Khấu Trọng và Tử Lăng xuống xe, đi về phía bọn Hiệt Lợi. Khấu Trọng phấn khởi tinh thần, cười ha hả nói: “Đại hãn phong thái vẫn như xưa, thật là đáng vui, đáng mừng.”

Hiệt Lợi sa sầm nét mặt một thoáng, rồi lại chuyển sang tươi cười nói: “Cũng nhờ phúc của Thiếu soái! Thiếu soái phải chăng là mang Ngũ Sắc thạch đến hay không? Hà hà!”

Đến Tử Lăng cũng không hiểu rõ Khấu Trọng tại sao câu đầu tiên lại nói “phong thái vẫn như xưa”. Câu này vốn là một câu văn vẻ thường để tán dương chúc tụng, nhưng nếu dùng với Hiệt Lợi đã từng bị thất bại trong cuộc chiến Bôn Lang Nguyên lại trở thành vô cùng mỉa mai trào phúng. Nếu kích nộ Hiệt Lợi như thế, đối với đàm phán thật không có điểm nào là tốt. Bất quá suy nghĩ kỹ hơn, dù có lấy lòng của y cũng chẳng hay ho gì

Khấu Trọng cứ như là lão bằng hữu đi đến bên cạnh Hiệt Lợi đầu trọc lóc phản chiếu ánh đuốc, điềm nhiên nói: “Tiểu đệ lần này là đến giao người chứ không phải đánh nhau. Đại hãn có thể thông cảm cho hay không?”

Hai người dùng ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn nhau, không ai nhường ai.

Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc và hơn hai mươi tướng lĩnh tù trưởng, người nào cũng vô cùng ngạo nghễ, tin tưởng chắc chắn sẽ giành thắng lợi.

Hiệt Lợi khoe miệng từ từ xuất hiện một nụ cười, rồi cười rộ nói: “Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Chỉ cần Thiệu soái gật đầu đồng ý, Hiệt Lợi ta sẽ dùng toàn lực tương trợ người theo nghiệp hoàng đế ở Trung Nguyên. Người cần người có người, cần ngựa có ngựa.”

Lúc này, loạn cung của Triệu Đức Ngôn phát ra một mũi tên trúng thẳng vào hồng tâm phía xa. Khấu Trọng vỗ tay khen: “Hảo tiễn pháp! Ngôn Soái sao không thể hiện chân bản lĩnh vừa phóng ngựa vừa bắn tên trên thảo nguyên để bọn ta mở rộng tầm mắt đi.”

Từ Tử Lăng bắt đầu minh bạch sách lược của Khấu Trọng, gã trừu chọc làm địch nhân phân tâm, làm địch nhân không thực hiện kế hoạch đã định trước. Cũng là một cách trong lúc chưa có biện pháp nào.

Triệu Đức Ngôn tu dưỡng thâm hậu, tuyệt không vì Khấu Trọng ngấm ngấm ám chỉ hấn bắt chước người Đột Quyết mà động khí, quay sang nhìn gã mỉm cười: “Thiệu soái lần này đến đại thảo nguyên, nếu chỉ để xem ta cưỡi ngựa bắn tên thì e rằng sẽ phải thất vọng trở về thôi.”

Khấu Trọng cười nói: “Ta muốn xem chính là phong thái cưỡi ngựa anh hùng của hiền đồ Ngọc Sơn huynh, xem có bì được với Ngôn Soái hay không. Bọn ta đúng là hồ đồ, đến tối nay mới biết được quan hệ giữa Ba Lăng bang và Ngôn Soái.”

Đoạn gã không thêm để ý đến sắc mặt biến đổi của Triệu Đức Ngôn, quay sang Hiệt Lợi nói: “Đại hãn nếu khảng khái cung cấp người, ngựa, đúng là Khấu Trọng ta cầu còn không được. Bất quá mẹ ta từng dạy ta không nên tham lam, cổ nhân lại có câu giáo huấn ‘hết thỏ thì làm thịt chó săn’. Đại hãn làm sao mà giải mỗi nghi vấn của ta đây?”

Từ Tử Lăng im lặng đứng một bên Khấu Trọng, nhìn quanh lập tức tròn mắt kinh hãi. Theo như gã đoán, lần này Kim Lang quân đúng là đã tận lực huy động toàn bộ quân lực đến đây, nhân số đông hơn nhiều lần so với cuộc chiến Bôn Lang Nguyên. Tổng số binh lực vượt quá năm vạn người, ngoài số bộ đội tiên phong hơn vạn người đang uy hiếp cửa nam Long Tuyền, binh sĩ khác đang bận rộn chặt cây chế tạo các loại công cụ đánh thành, tỏ rõ sự chuẩn bị và quyết tâm công chiếm Long Tuyền của bọn chúng.

Binh lực của Long Tuyền vào khoảng một vạn rưỡi đến hai vạn người. Nếu như người người đều quyết ý tử chiến thì cho dù Long Tuyền vẫn được xưng là Tiểu Trường An, nhưng

thực tế vẫn còn rất nhỏ so với quy mô của Lạc Dương, Trường An. Nếu như Triệu Đức Ngôn quả thật có tài là một cao thủ công thành như lời đồn thì Long Tuyền khẳng định chống chọi không được bao ngày.

Hiệt Lợi hân hoan nói: "Thiếu soái quả là một người Hán rất đặc biệt, miệng lưỡi mau lẹ, vô cùng thẳng thắn, không giống với những người Hán khác, toàn là khẩu thị tâm phi. Được lắm. Nói thẳng nói thật, nếu ta giúp Thiếu soái đánh đổ Lý gia ở Quan Trung thì Thiếu soái sẽ giao U Châu cho bọn ta, Trao qua đổi lại, bọn ta đều chẳng ai nợ ai. Sau đó muốn đánh hay hòa đều tùy ý."

U Châu chính là địa bàn của Cao Khai Đạo bao gồm cả Sơn Hải quan. Nếu như rơi vào tay quân Đột Quyết thì Đột Quyết có thể kiểm soát được căn cứ quân sự trọng yếu ở phía đông bắc Trung Nguyên, từng bước tăng cường khuếch trương thực lực như tầm ăn dâu, không như trước đây một đạo quân đơn độc thâm nhập Trung Nguyên, dù có chiếm được nhưng không giữ được, tất phải rút lui.

Khấu Trọng bật cười thành tiếng nói: "U Châu tuyệt không phải là đất đai của Khấu Trọng ta, sao có thể đem nó như lễ vật giao cho Đại hãn được?"

Đôn Dục Cốc đang cùng các đại tù trưởng khác của Đột Quyết đang chăm chú lắng nghe, bây giờ mới cất tiếng: "Thiếu soái nếu như có khả năng tiêu diệt Lý gia, thiên hạ chẳng phải là đồ vật trong túi của Thiếu soái sao? Chỉ một U Châu nhỏ nhoi, Thiếu soái tự nhiên có thể làm chủ được."

Hiệt Lợi nghiêm nghị nói: "Từ thời Tây Ngụy của quý quốc, Đột Quyết ta đại phá Nhu Nhiên ở phía bắc Hoài Hoang, Nhu Nhiên Khả hãn Na Tương chiến bại tự sát, tiền tổ của tộc ta là A Sủ Na Thổ Môn kiến lập Đột Quyết hãn quốc, xưng bá thảo nguyên, diện tích còn rộng hơn cả Hung Nô thời cổ đại, quy mô lớn chưa từng thấy, đáng tiếc sau đó lại chia rẽ thành Đông Tây lưỡng Đại hãn quốc. Dương Kiên nhất thống Trung Nguyên, nhiều lần xua quân đến xâm phạm, lại dùng kế ly gián phân hóa khiến các tộc trên thảo nguyên nội chiến không ngưng, hy vọng trùng hợp Đông Tây Hãn quốc xa vời, bọn ta bất đắc dĩ phải tấn công Trung thổ, nhưng quốc sách của bọn ta trước tiên là phải thống nhất rồi mới tính đến chuyện khác, Thiếu soái có hiểu được ý ta không?"

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy Hiệt Lợi có thể trở thành lãnh tụ tối cao của Đột Quyết vì hãn có bản lĩnh cao thâm, có tài thuyết phục người khác rất lớn, lại có khả năng bỏ qua cừu hận riêng tư của bản thân mà nghĩ đến lợi ích lâu dài.

Từ Tử Lăng lại phát sinh cảm xúc khác lạ, tự nghĩ bản thân quả thật khác biệt rất nhiều với Khấu Trọng. Nếu đổi lại người đàm phán với Hiệt Lợi là gã mà không phải Khấu Trọng, chỉ sợ đã sớm cự tuyệt đề nghị của Hiệt Lợi, sẽ làm sự tình trở nên tồi tệ, hậu quả chắc sẽ là một trường thảm kịch. Chính trị không bàn tới động cơ tốt hay xấu, mà chỉ nói tới hậu quả, lại càng không bao giờ có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Hiệt Lợi chính là loại người này, Khấu Trọng đã hiểu rõ quy tắc của trò chơi. Từ Tử Lăng gã tuy hiểu, nhưng lại không thể làm được, nên gã hoàn toàn không phù hợp làm chính trị chút nào.

Tôn tử binh pháp có đoạn “binh giả, quỷ đạo giả”, việc binh là gian trá, nói cách khác, mưu lược chính là một trò lừa đảo cao minh bậc nhất. Sau khi biết rõ toàn bộ chi tiết tình thế khách quan, thực lực và tâm thái giữa địch và ta, rồi “định mưu xong rồi mới hành động”, “có thể mà như không thể”, “gần mà như xa”, dối địch, lừa địch, trá địch rồi cuối cùng sẽ khắc địch.

Thế giới hiện thực quả là lãnh khốc vô tình, cái gì đại nghĩa làm đầu chỉ là sách vở đạo đức và lý tưởng cường điệu, không qua được khảo nghiệm. Cũng như đại quân Đột Quyết trước mắt, tất cả chỉ vì lợi ích bộ tộc mình, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Khấu Trọng chỉ cần nắm vững lợi, hại là có thể với hy sinh nhỏ nhất mà giành được lợi ích lớn nhất.

Chính vì vậy Từ Tử Lăng chỉ làm người bàng quan đứng nghe mà thôi.

Khấu Trọng cười nhẹ nói: “Đại hãn tại sao lại nhìn ta bằng con mắt đặc biệt như vậy, khiến ta quả thật bất ngờ quá! Việc này có thể để sau này bàn tiếp. Hôm nay ta đến đây...”

Hiệt Lợi phát tay cắt ngang lời gã: “Thiếu soái nếu như lập tức rút khỏi trường tranh chấp giữa bọn ta và Túc Mạt tộc, Hiệt Lợi ta sẽ có hồi báo. Nói đúng ra, Bái Tử Đình không chỉ không thân thích cố cựu gì với ngươi, lại là địch nhân ti bỉ vô sỉ của ngươi. Thiếu soái sao lại ra mặt vì một kẻ ngu xuẩn không biết tự lượng đó làm gì?”

Triệu Đức Ngôn âm trầm cười hỏi: “Kể tạo can qua lần này chính là Bái Tử Đình chứ không phải bọn ta. Cứ theo như quy củ của giang hồ Trung thổ thì bọn ta đã lao sư viễn chinh, không thể ra về tay trắng, hai vị thấy có phải không?”

Khấu Trọng cười nhẹ nói: “Tiểu đệ có thể hỏi các vị một câu được không?”

Đôn Dục Cốc điềm nhiên nói: “Mọi người ai nấy đều hiểu lý lẽ. Xin Thiếu soái chỉ dạy.”

Từ Tử Lăng cảm thấy rất đau đầu, sách lược của đối phương là nói lý lẽ chứ không phải ỷ mạnh hiếp yếu, làm Khấu Trọng càng khó đối phó.

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời sao, một hồi sau mới hỏi: “Không biết các vị đối với trận chiến Bách Bích giữa Tống Kim Cương và Lý Thế Dân có cảm tưởng như thế nào?”

Hiệt Lợi hơi ngạc nhiên, lộ vẻ không vui nói: “Nếu như Thiệu soái chỉ có hứng thú đối với việc này, bọn ta cần gì phải mất thời gian quý báu ở đây nữa?”

Trong đầu Từ Tử Lăng lại như có mây mù che phủ. Tống Kim Cương liên quân với Đột Quyết tấn công Thái Nguyên đại bại trở về chính là đòn nghiêm trọng đánh vào ý đồ xâm nhập Trung thổ của Hiệt Lợi. Khấu Trọng ngang ngạnh chạm vào vết thương cũ của y, nếu làm Hiệt Lợi phật ý chẳng phải mọi chuyện sẽ hỏng bét hay sao?

Khấu Trọng cười nói: “Đại hãn không cần tức giận. Người Hán bọn ta có câu ‘tiền sự bất vong, hậu sự chi sư - không quên chuyện cũ, sau này mới biết khôn’. Việc kiểm điểm lại sau cuộc chiến khẳng định chỉ có lợi không hại, có thể tránh được những thất bại nghiêm trọng trong tương lai nữa.”

Hiệt Lợi miễn cưỡng nén lửa giận xuống, lạnh lùng nói: “Ta đang nghe đây!”

Khấu Trọng ung dung nói: “Tống Kim Cương sở dĩ thua trận ở Bách Bích không phải vì sức không bằng địch, mà vì sách lược sai lầm. Nếu như chính diện giao phong, Lý Thế Dân tất bại chẳng sai. Có thể thấy Lý Thế Dân áp dụng sách lược cao minh là ‘lúc đầu không cầu thắng, nhẫn nại đợi đến lúc có thể thắng được địch’ nhìn thấu quân Tống Kim Cương đơn độc xâm nhập, tuy tinh binh mãnh tướng nhưng quân đội của hãn lại quá đông rất khó cung cấp đầy đủ lương thực kịp thời, nếu không đánh nhanh thắng nhanh thì chỉ còn nước chịu thua tháo chạy. Vì thế Lý Thế Dân - Thống soái giỏi phòng thủ nhất thiên hạ - đã thực hành chiến lược phòng thủ tương đồng vách sắt và vườn không nhà trống, lại dùng chiến thuật du kích, cho những đội quân nhỏ đột kích liên miên gây rối loạn, đợi đến khi Tống Kim Cương kể cùng hết lương bị bức phải lui quân thì mới xua quân ra bám theo đánh. Đại hãn có hiểu ý của ta chưa?”

Bọn Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, Khang Sao Lợi ai nấy đều lộ vẻ tức giận, hai mắt rừng rực sát cơ.

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng đang đánh một ván bài mạo hiểm, dùng trận chiến Bách Bích đó để ám chỉ tình thế hiện tại, từ đó giành lấy điều kiện đàm phán. Điểm tuyệt diệu nhất là tỏ ra đã nhìn thấu tình thế của liên quân. Đại quân của Hiệt Lợi đúng là cho rằng một đội quân nho nhỏ của Long Tuyền không thể chống lại được hãn, nhưng nếu như có một

tên Khấu Trọng tinh thông việc thủ thành như Lý Thế Dân lãnh đạo, Hiệt Lợi chỉ sợ có muốn tốc chiến tốc quyết cũng không dễ dàng làm được.

Trong tình huống đó, sự ủng hộ của Đột Lợi sẽ trở thành nhân tố quyết định cho thành công của hắn, nhưng Đột Lợi có thể thoải mái công phá thành trì do huynh đệ vào sinh ra tử với hắn đang phòng thủ hay không? Khả năng lớn nhất là Đột Lợi sẽ tự thủ bàng quan, mà thái độ của Đột Lợi lại sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới Bồ Tát, Thiết Phát Do và A Bảo Giáp. Dưới tình hình đó mà Hiệt Lợi đánh thành thì mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều. Nếu như đánh mãi không được, Kim Lang quân Đột Quyết sẽ trở thành một đội quân đơn độc ở trong sào huyệt địch, sẽ rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Việc này sẽ làm Đột Lợi được lợi rất nhiều vì Đột Lợi và Hiệt Lợi giảng hòa là vì lợi ích kết hợp, lòng tin giữa hai bên đích xác là có điều kiện và chỉ ở mức độ nhất định mà thôi.

Quân Túc Mạt kiêu dũng thiện chiến lòng danh đồng bắc, nếu không cũng không cần Hiệt Lợi tự thân xua quân tới đánh, bây giờ bọn họ đã trở thành một đội quân tang, không ai dám đánh giá thấp thực lực của bọn họ.

Sau một hồi tranh luận, Khấu Trọng lập tức tạo được một chút thượng phong, lại không hề trực tiếp làm Hiệt Lợi mất mặt.

Đôi mắt gian xảo của Triệu Đức Ngôn đảo một vòng, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Không ngờ được Thiệu soái dù thân ở tận thảo nguyên xa xôi vẫn có thể hiểu rõ mồn một tình hình Trung thổ, không biết Thiệu soái có biết Lý Thần Thông đã đến Lê Dương tương trợ Lý thế Tích hay không?"

Khấu Trọng ung dung cười nói: "Chừng như ta đã nghe qua con bà nó chuyện này ở đâu rồi. Bất quá Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung vẫn còn ở đó. Vũ Văn Hóa Cập bị phá, ba lộ quân này không thể tái lập liên kết, Lê Dương biến thành trọng trấn cô lập của Đường thất ở ngoài quan ngoại, Đậu, Vương hai người đều muốn dòm ngó. Người lo lắng nhất chính là lão họ Lý đó chứ không phải Khấu Trọng ta đúng không?"

Triệu Đức Ngôn bật cười nói: "Thiệu soái nhìn thông hiểu thấu, chính vì Lê Dương chơ vơ ở quan ngoại nên nếu cố tử thủ chỉ là hạ sách. Lý Thế Dân đại phá Tống Kim Cương vẫn còn hăng máu, lúc này phải tiếp tục thừa thế lấn tới bảo vệ Lê Dương, ba phương gây chiến, tình thế rất nguy cấp. Điều làm người ta kỳ quái nhất là Thiệu soái lại không tận dụng thời gian này để củng cố Thiệu Soái quân và sự nghiệp tranh bá Trung Nguyên, lại lật đặt ra tận vùng quan ngoại này để lo mấy việc lật lật, thật làm người ta không hiểu nổi!"

Câu này đã đánh trúng vào tim đen của Khấu Trọng làm gã á khẩu không nói được gì.

Từ Tử Lăng cuối cùng không nhịn được, trầm giọng nói: "Mục đích của Thiếu soái không phải là Bái Tử Đình mà là vì bình dân bách tính vô tội của Long Tuyền và Tú Phương tiểu thư. Có lẽ Đại hãn nghe không lọt tai, nhưng Bái Tử Đình đã tự sát, giả thiết Túc Mạt tộc phá hủy tường thành, lại bồi thường hợp lý thì Đại hãn có thể khai ân, giúp Long Tuyền tránh khỏi cục diện máu đổ thành sông không? Đại hãn khoan dung chỉ càng làm tăng thêm danh dự của mình, không hề tổn hại tới uy danh của Đại hãn."

Hiệt Lợi ngạc nhiên hỏi: "Tú Phương tiểu thư?"

Lúc này, đàm phán đã đi vào giai đoạn quan trọng nhất.

- o O o -